peäle! Kui ſa ei tahha meile wihma anda, ikka ſa ſiis ſedda parramat weel meile ſowid. Nahhho Ma peäl, ja olgo kül ehk leiwa nappus, ikka ſe on paljo parram, kui aitad, kirstud täis, agga wohras waenlane on riſumas, ja leiba ärraſomas. Agga, armas taewa Iſſa, te omma ſüdda meie palwettele Jeſusſe Kristusſe, omma armſa Poia pärraſt ommeti lahti, kes on üttelnud: „Tõeſt, tõeſt, minna üttlen teile: Mis teie ial Iſſalt pallute minno nimmel, ſedda annab Temma teile. Palluge, ſiis peate teie wõtma.“ Ja wata, häbbi ſaaks meil ollema ſo waenlaste ees, ſedda ſanna kirikus weel kulutades, kui ſa ei wõtta meie palwed kuulda. Tean ka, et keigeſt ſüddameſt ſo pole kisſendame ja ſüddame pohjaſt õhkame: „Oh, kule meid!“

Nenda räkis ſe Jummala-mees täis Waimo ja usko omma armſa Jummalaga, ja wata! kohhe ſelſammal õſel andis taewa Iſſa wihma! —

Laps, mis on armo ſanud.

„Ja Temma wõttis neid (lapſokeſſi) ſüllesſe, ja panui käed nende peäle, ja õnnistas neid.“ — Sedda teggi Iſſand Õnnisteggia omma ello päiwil. Agga paljo ſaggedaminne on Temma ſeddaſamma weel teinud ſeſt ſadik, kui Ta taewa ſai läinud ja Jummala omma keigewäggewama Iſſa parrema käele ſai istunud. Ja ſeddaſamma näme ku ühheſt ſeitsmeaastaſeſt lapſokeſſeſt, kelleſt üks Sakſama koli-õppetaja aastal 1760 omma sõbrale nenda on kirjotanud:

Seſinnane ſeitsme aastane laps olli poeglaps, ja temma wannemad ollid koddanikkud ühhes liñnas. Laps nähti terwe ollewad, agga ſiiski pallus temma emmat ja ütles: „Emmake, tulle minnoga; tahhan omma wodi heita ja lähhän ſurrema.“ Nenda ütles, ja teggi omma kamſoni eeſt lahti, kui tahhaks temma wodi heita. Agga ei piddand emma temma pallumisſeſt luggu, ei eſſimeſt egga teiſtkorda. Agga kui ta näggi et pois ei annud järrele ja kulis tedda ütlewad: „Emmake, kui ſa ei tulle, ſiis kül ſurren üksi; ſiis wõttis emma miñna, agga mõtles ommas ſüddames: küllab laps on umnine ja tahhab maggada. Laps ſai agga wodi heitnud, kohhe ſiis tulli üks neitſit emmat waatma, ja kui ta poiſi wodiſt näggi, ſiis ta küſſis temma käeſt ja ütles: „Kuida ſinna olled wodis maas, ja pääw on alles ſures kõrges?“ „Ei olle keegil ſedda antud — ütles laps — et ſawad ommas woidis hinge heita.“ „Hinge heita? — ütles neitſit — ei olla ſa jo haige. Wata agga mis ma ſulle ollen tonud.“ Näita ſeia, mis ſa tonud, ütles pois, ja neitſit wõttis monned kogid ommaſt taskuſt ja pakkus lapſe kätte.